

Nu stängs luckan för sista gången Vemodigt avsked

Vegehølm's postföreståndarinna fru Saga Ingelberg expedierar en av de sista kunderna.

I dag stänger Spannarp och Vegehølm igen sina poststationer. Nu är det definitivt förseglat. Ångelholm kommer hädanefter att vara postadressen och en lantbrevbärare från staden distributör. För att pejla stämningen gjorde vi ett dan-fördan-besök på de bägge postanstalterna, som är inrymda i respektive orters järnvägsstationer.

Vad tyckte man, hur kändes det? I första hand vemodigt — som att förlora en god vän. Kanske speciellt för de äldre, pensionärerna. Prome-

naden till posten har blivit en vana ungefär som att läsa tidningen varje morgon. "Damen i luckan" har inte bara varit en postföreståndarinna hon har också varit en vän — något att prata bort en stund med.

Vem vet om det blir det samma med lantbrevbäraren. Har man kommit lite till åren är det alltid svårt att ställa om sig, och lantbrevbäraren har ju sina egna tider. Med poststationen är det något annat — den finns där den finns. Lantbrevbäraren måste man ju sitta inne och passa.

Just det där att behöva passa en viss tid för att få pensionspengarna och betala räkningarna är den största nackdelen enligt de flesta. Men det som ansätter mest är nog ändå vemodet — ledsnaden över att förlora något bekant, något man tycker om och trivs med.

Postföreståndarnas syn

Vad säger "postiljonerna" själva då? Järnvägsexpeditor Börje Ingelberg har bara varit vid Spannarp's poststation i en månad och är därför kanske inte i så hög grad personligt engagerad. Ändå kan det inte hjälpas att den långtgående rationaliseringen inom alla områden, vilket nu drabbar poststationen, gör honom en smula bitter. Poststationen betjänar ändå 35 hushåll och med den lantbrevbärning som utgår från Spannarp berör verksamheten mellan 300 och 400 hushåll. Under en vecka i mars, som vi valde ut på måfå, mottog och distribuerade stationen 6276 försändelser. Det tyckte vi lät livsdugligt och hr Ingelberg höll med oss. I och med omläggningen skall servicen bli bättre, har man lovat. Hr Ingelberg har svårt

för att tro det, men givetvis hoppas han att så blir fallet.

Vid Vegehølm'sposten är fru Ingelberg föreståndare — sedan fem år tillbaka. Fru Ingelberg heter Saga i förnamn, men nu är "hennes post" en saga blott. Det har det kanske varit alla fem åren, förresten — hon är mycket omtyckt av kunderna. Det förstod vi ganska snart, när vi pratade med "kön" framför luckan:

Fru Ingelberg har ännu inte riktigt hunnit tänka efter — hur det känns menar hon.

Arbetet-larm gav resultat 83-åringens brevlåda flyttad

— Av ERIC JOHANSSON —

ÄNGELHOLM: Nu kan 83-årige f maskinisten Otto Andersson i Vegeholm andas ut. Från och med fredagen slipper han att korsa järnvägen Ängelholm—Helsingborg vid Vegeholms station för att komma till sin postlåda. Det gäller också hans grannar som haft samma problem sedan postkontoret i Vegeholm lades ner med järnvägsstationen.

Det var i söndags som Arbetet slog larm. Otto Andersson har i flera år hållit på att korsa järnvägsspåret och klättra uppför och nerför en hög perrongkant till och från postlådan, som var placerad på stationshuset. Med de risker detta förhållande givetvis innebär.

Postmästare Oscar Bondesson i Ängelholm slog till med berömvärd snabbhet när han fick förhållandet klart för sig. På torsdagen flyttades Otto Anderssons och grannfastigheternas brevlådor till "rätt" sida om järnvägen och på fredagen fick Andersson och grannarna posten hem till dörren.

— Tack postmästaren, det var skönt att slippa trava över spåret vareviga dag, sade Otto Andersson när han hämtade premiärposten alldeles utanför dörren. Det har varit besvärligt. Man tillhör ju inte ungdomarna längre...

HUMANITÄRT

— Med hänsyn till Otto Anderssons ålder och de uppenbara risker det innebär för honom att numera ta sig upp på perrongen vid stationen har postkontoret ansett det angeläget att fråga gällande bestämmelser och företa framkörning av post också vid den sida av spåret där Anderssons fastighet ligger, säger postmästare Bondesson. Nu har lådorna placerats alldeles utanför hans fastighet och bättre än så kan han inte få det. Posten har också bekostat ställningen för

— Tack postmästaren, säger Otto Andersson 83 år, som nu fått sin postlåda vid "rätt" sida om vägen och i fortsättningen slipper korsa järnvägen för att hämta posten. Postmästare Oscar Bondesson t.h. I bakgrunden Vegeholms nedlagda station.

brevlådorna. Också det i strid med gällande regler, men vi har bedömt hela den här saken ur humanitära synpunkter.

Postmästare Bondesson säger vidare att då lantbrevbäringslinjen organiserades före poststationens indragning i Vegeholm hämtade samtliga berörda hushåll

posten på stationen. Då fanns det emellertid bröder utlagda för att underlätta övergången av spåren liksom ett halvsteg upp till perrongen. När lantbrevbärningen infördes bedömdes det som inte erforderligt att köra fram båda sidor om järnvägen, eftersom bl a Otto Anderssons fastighet inte låg erforderliga 200

meter från huvudvägen. Däremot placerades postlådan vid stationen. Vad man däremot inte visste då var att möjligheterna att korsa järnvägen skulle försvåras.

Men som nämnts har nu postverkets bestämmelser om avstånd etc fått vika för mänskliga hänsyn. Det noteras med glädje!

VEGEHOLM: Han är en glad fyr, f maskinisten Otto Andersson i Vegeholm. 80 år men still going strong.

Han kan emellertid också bli förbörd på ren och oförfalskad skånska. Och det blir han då oftast på den — tycker han själv — bakvända ordningen att han och hans grannar skall behöva gå tvärs över järnvägen för att kunna tömma sina brevåador.

Som posten placerat vid den numera till bostadshus annekterade stationsbyggnaden. Det innebär att Andersson får korsa järnvägen för att kunna hämta sin post och det är förstas inte den allra bästa ordningen.

— Pu, stånkar han när Arbetet träffade honom. Då hade han just hämtat posten. Då klarade jag det den här gången också. Det värsta är väl inte tågen, som trots att stationen är nedlagd givetvis alltjämt kommer och går. Personligen har jag besvärligast när det gäller att kliva upp och ner för perrongstenen. Man är ju inte helt ung längre...

■ TVEKSAMT

Hur blev det då så här? Det rådde tveksamhet om vägen på den sida av järnvägen där Otto Andersson och flera familjer med honom har sina hus var allmän, berättar han. Det tog man för givet att vägen till stationshuset var. Nu har det emellertid visat sig att också vägen vid "vår sida" om järnvägen är allmän. Inte enskild således. Onh därmed skulle posten mycket väl ha kunnat placera våra poståador så att vi slipper traska över järnvägen när vi skall hämta posten. De flesta kunderna får nämligen göra det i den här lådgruppen. Och vill man ha något speciellt utträttat av lantbrevbäraren anges det med en röd bricka på lådan och då får lantbrevbäraren själv korsa järnvägen. Kan det vara riktigt?

— Men nu får vi väl göra slag i saken och göra en ny framställ-

ning till posten att ta annat ordningen, säger Andersson.

■ MÅNGA TÅG

Antalet tågförbindelser Ängelholm—Helsingborg har reducerats med åren. Framförallt sedan Vegeholms station och många andra lades ner för några år sedan.

— Men det går tillräckligt många för att det skall vara olämpligt att korsa spåren för att hämta post, tycker Andersson. Tio—tolv om dagen. Och de kör fort eftersom de inte stannar. Och så alla godståg dessutom.

Andersson behöver inte gå över spåren för att hämta posten. Han kan använda vägkorsningen men den ligger en bra bit ifrån både stationen och Anderssons bostad. Och är inte särskilt rolig att gå vintertid för en gammal man. Tycker Andersson, som själv en gång i 16 år kört ut posten.

— Då var det service, menar han.

■ NU TYST

Bortsett från att tågen susar förbi är det numera helt tyst vid Vegeholms station. Otto Andersson erinrar sig hur det var förr. På 20-talet bl a. Då stationen hade fyra man anställda för att bl a klara sockerbetsrushen.

Han har också klara minnesbilder av när tysktåget urspårade under andra världskriget. Ett tyskt transittåg på väg till finska fronten bl a med material och — sprit. Som vid urspåringen spreds i omgivningerna och gav vegeholmsborna rika tillfällen att glädjas.

— Det var en eländig syn. Vi jobbade fjorton dagar natt och dag med att göra spåren klara igen, säger Andersson.